

Beer

Beer

Peter Huizing

Schrijver: Peter Huizing
Coverontwerp en illustratie: Peter Huizing
ISBN: 9789403738093
© Peter Huizing

HOOFDSTUKKEN

1	PROLOOG	6
2	RUZIE	8
3	TWEE	15
4	NIEUWS	25
5	OP WEG	30
6	FOTO'S.....	40
7	TWIJFELS.....	49
8	TELEURSTELLING	55
9	VOORBEREIDINGEN	62
10	BEWEGING.....	69
11	ONTMOETINGEN.....	90
12	ANDERE KANT	115
13	OPENBARINGEN.....	133
14	EINDPUNT	149
15	BEGRAVEN	160
16	AFSLUITEN	163

1 Proloog

Het bos was oud, uitgestrekt en vol met leven. Kleine diertjes hadden hun nesten hoog in de bomen gebouwd of veilig in de wirwar van struiken. Het krioelde van insecten. Zelden werd de rust verstoord door mensen. Er liepen verscheidene paden door het bos, maar het merendeel was overwoekerd. Vandaag echter schrokken de diertjes op. Een vreemd geluid was hoorbaar. Een busje reed langzaam een van de bospaden op. Takken werden opzij geduwd en schraapten langs de zijkanten van de bus. Aan het einde zwiepten de meeste weer terug naar hun startpositie.

De bus stopte op een plek die niet anders leek dan alle andere plekken in het bos. In het busje zat een man. Hij stapte uit en keek om zich heen. Hij nam een beslissing. Verder dan dit kon hij niet komen. Verder op het pad werd het struikgewas te dicht om doorheen te rijden.

De man liep naar de achterkant van de bus en maakte een deur open. Hij pakte een tas en hing hem over een schouder met de riem gekruist over zijn borst.

Hij keek nog eens om zich heen. Er was niemand te zien of te horen. Zelfs de dieren waren weggevlucht. Alleen boven hem werd hij bekeken door twee eksters. Als twee politieagenten leken ze de situatie in de gaten te houden.

De man boog voorover en trok iets uit de bus naar buiten. Hij draaide zich om en tilde een lichaam op zijn schouder. Het was het lichaam van een jonge vrouw. Haar ledematen bungelden naar beneden. Haar ogen starden in het niets. De man zuchtte onder het dode gewicht. Hij draaide naar de struiken toe en liep van het pad af, het bos in.

Ondanks dat hij bergafwaarts liep kostte de tocht hem ontzettend veel moeite. Moeizaam liep hij enkele minuten door het bos tot hij een plek vond waar hij tevreden over was. Hij was onderaan de berg beland. Een beekje kabbelde vlak naast hem. Hij liet het lichaam van de jonge vrouw van zich afglijden. Voorzichtig werd ze neergevlijd tussen de struiken aan het water. De man haalde zijn hand over haar ogen en legde zorgvuldig haar armen neer. Vervolgens opende hij de tas die aan zijn schouder hing. Meerdere keren haalde hij een handvol viooltjes uit de tas. Ieder steeltje werd zorgvuldig geknakt voordat de bloem op het lichaam gelegd werd. De man stopte pas toen de tas

helemaal leeg was.

Hij keek naar het lichaam dat voor hem lag. De oogleden gesloten over de ooit zo sprankelende ogen. De armen gekruist over de borst.

De man zuchtte. Ze had zo veelbelovend geleden. Toch bleek ze uiteindelijk net als de meeste anderen. Bij zovelen had hij goede hoop gehad. Toch hadden ze hem vrijwel altijd weer teleurgesteld.

Hij haalde zijn schouders op. Hij had altijd geweten dat het niet makkelijk zou zijn. Maar hij kon niet anders dan doorgaan. Hij draaide zich om in de richting waar hij vandaan was gekomen.

Hij had nog een lange weg te gaan.

De eksters keken toe. Even gebeurde er niets. Daarna zagen ze de man omhoog klimmen. En niet lang daarna was het weer stil.

De andere bosdieren hadden het nog niet gemerkt. Maar het zou niet lang duren voordat de eersten voorzichtig snuffelend dichterbij zouden komen.

2 Ruzie

Het was nog schemerig. De stilte in de straat werd verstoord door een jongen op de fiets. Zijn fietstas was zwaar. De jongen was aan het begin van zijn ronde. Hij hijgde van de inspanning. Zijn adem condenseerde in de kille ochtendlucht. Af en toe stopte hij. Dan was het klepperen van een brievenbus hoorbaar. Bij één huis ging de deur open toen hij er voor stond met een krant in de hand. Een man kwam naar buiten. Hij pakte de krant aan en liep naar zijn auto. Hij was de eerste in de straat die naar zijn werk ging. De man startte de auto, stapte weer uit en begon zijn ruiten schoon te vegen. Niet lang erna reed hij de straat uit. De jongen ging verder.

Een andere voordeur ging open en nog een en nog een. De straat werd drukker. De zon begon te schijnen. Om tien uur was één kant van de straat vol in het licht.

De gordijnen waren dicht. Toch was het niet donker meer in de kamer. Het zonlicht scheen door de witte gordijnen heen. Een jonge vrouw kneep haar ogen dicht tegen het licht. Ze gromde ontevreden en draaide zich met haar rug naar de ramen. Ze trok de dekens met zich mee waardoor haar rug bloot kwam te liggen, maar ze had geen energie om er iets aan te doen. Futloos staarde ze naar de muur tegenover haar.

Een klein spinnetje liet zich daar aan een draadje naar beneden zakken. Het spinnetje was net begonnen met een web. Terwijl ze omlaag zakte, ging plotseling de slaapkamerdeur open. De deur raakte het spinnetje dat aan haar draad door de lucht zwaaide en vervolgens weer terug zwiepte.

Een bejaarde man kwam naar binnen. Hij keek naar de vrouw in het bed. "Rijn, het is al na tien. Zal ik ontbijt voor je maken?"

Rijn keek hem boos aan. "Laat me met rust. Ik kom straks."

De man liep naar het bed. "Maar je staat elke dag steeds later op. Dat is niet goed. Je moet je leven weer een beetje op gaan pakken."

Rijn sloot haar ogen. "Ja straks. Ik ben nu nog te moe."

De man liep naar de ramen en trok de gordijnen open. "Kom Rijn. Ik zal een eitje voor ons koken."

Rijn ging boos rechtop zitten. "Rob, doe die gordijnen dicht en laat me in godsnaam met rust."

Rob draaide zich naar Rijn toe. “Kom Rijn, sta op. Ik maak me zorgen om je.”

Rijn herhaalde het op een overdreven manier: “Ik maak me zorgen om je”. Boos ging ze verder. “Alsof het jou ook maar iets interesseert hoe ik me voel. Het enige dat jij belangrijk vindt, is dat ik weer ‘normaal’ doe. Dat ik weer je lieve onschuldige Rozemarijn ben.” Ze wees op zichzelf. “Dít is alleen maar lastig voor jou.”

Rob liep naar Rijn en wilde haar hand pakken, maar ze trok hem snel terug. Plotseling barstte ze in huilen uit. Tussen de snikken door gilde ze: “Ga toch weg. Ga weg en laat me met rust. Ga weg.” Ze zag Rob een stap naar achteren doen. Venijnig riep ze hem toe: “En denk maar niet dat je voor mij kan zorgen. Wie denk je wel dat je bent? Je hebt je eigen dochter naar een inrichting gestuurd en haar in de steek gelaten. Dus zo geweldig ben je niet.” Ze deed haar handen voor haar gezicht en begon opnieuw te huilen.

Rob stond even stil en liep toen de kamer uit. In de deuropening draaide hij zich om. “Toch is het belangrijk dat je uit bed komt. Kom op Rijn, ga naar buiten. Ga dingen doen.” Hij stapte de gang in en sloot de deur achter zich.

Een half uur later hoorde Rob tot zijn grote opluchting de douche aangaan. Meteen begon hij een ontbijt te maken. Nadat hij vier eieren in een pan met water op het vuur gezet had, ging hij de tafel dekken. Vervolgens zette hij een ketel met water op voor thee en pakte zelf een kop koffie.

Even later stond alles klaar. Alleen het wachten was op Rijn.

De deur ging open. Rijn kwam binnen met haar jas aan. Ze pakte haar telefoon van de vensterbank en draaide zich om, om weer de gang in te lopen.

Rob ging staan. “Blijf je niet ontbijten?”

Rijn stopte maar keek hem niet aan. “Ik moest toch naar buiten?”

Rob slikte. “Waar ga je dan heen?”

Nu keek Rijn hem wel aan. “Dat gaat je niks aan. Ik ben weg. Ik zie wel wanneer ik weer terugkom.” Ze stapte de gang in en verdween uit het zicht.

Rob hoorde de buitendeur open- en dichtgaan. Hij keek naar de gedekte tafel en zuchtte.

Rijn stapte naar buiten. Ze was er zich niet van bewust dat er iemand naar haar keek. Ze was alleen met zichzelf bezig. Ze voelde woede

maar ook een bittere vreugde. Het gevoel dat je krijgt als je iemand pijn wilde doen en weet dat je daarin ook geslaagd bent. Ze merkte dan ook niet dat ze door een paar ogen gevolgd werd.

'De Bok' had een nieuwe eigenaar. Daarvoor was het al vaak druk geweest. De nieuwe eigenaar had ervoor gezorgd dat 'De Bok' nog beter bezocht werd.

Toen Rijn binnenkwam was er slechts één tafeltje vrij. Ze bestelde een thee en een tosti en ging snel zitten. Ze was moe. Al maandenlang had ze niet goed meer geslapen. De nachten waren onrustig en vaak vol nachtmerries geweest. Ze had zich zo vaak ziek moeten melden dat ze haar werk niet goed meer had kunnen doen. De keren dat ze wel was gaan werken, had het haar enorme moeite gekost om het tot het einde van de werkdag vol te houden. Uiteindelijk had ze ontslag genomen. Rob, haar opa, had al snel gemerkt dat ze haar woonruimte en zichzelf verwaarloosde en had haar in huis genomen. Rijn had de huur opgezegd van haar eigen woning bij gebrek aan inkomen. Omdat ze zich niet voor bijstand aangemeld had was ze nu volledig afhankelijk van Rob. Het frustreerde haar. Ze had het gevoel dat ze gefaald had. Ze had het allemaal zo goed voor mekaar gehad. Nu voelde ze zich waardeloos. Niets lukte er meer. En Rob bleef maar pushen dat ze dingen moest doen.

Zag hij dan niet dat het nu toch allemaal geen zin had? Als hij haar gewoon de dingen liet doen in haar eigen tempo dan zou het allemaal wel goed komen. In plaats daarvan bleef hij haar maar op haar huid zitten. Geen wonder dat ze niet verder kwam.

Rijn keek op. De kop thee en de tosti werden gebracht. Rijn mompelde een dankjewel en staaarde naar het tafeltje. Ze dacht aan de door Rob gedekte tafel. Ze voelde zich nu toch wel schuldig. Zo wilde ze zich helemaal niet voelen. Het maakte Rijn nog somberder.

Een stem verstoorde haar gedachtegang. "Is het goed als ik hier kom zitten? Er is verder geen plek."

Rijn knikte, zonder op te kijken. Ze hoorde hoe iemand een stoel naar achteren schoof en het tafeltje bewoog licht. Hier zat ze niet echt op te wachten, maar ze had het gevoel dat ze niet echt kon weigeren.

Een hand schoof in Rijn's gezichtsveld en dezelfde stem klonk: "Hallo. Ik ben Beer."

Rijn keek op. Tegenover haar zat een vrouw. Rijn schatte in dat ze ongeveer van haar leeftijd was. Misschien iets jonger. De vrouw leek

inderdaad wel een beetje op een beer. Ze was stevig. Ze had ronde kleine oortjes onder kort krullend haar. Ook haar gezicht was rond, met daarop een brede glimlach.

Rijn voelde absoluut niet de behoefte aan een gesprek. Waarom lieten de mensen haar niet met rust? Rijn zei geen woord. Misschien zou die Beer haar mond wel houden als Rijn haar zou negeren.

Toen Rijn niet reageerde op de uitgestoken hand, trok Beer hem weer terug. Nog steeds glimlachend zei ze: "Eigenlijk hebben mijn ouders mij 'Papillon' genoemd. Maar zeg nou zelf, dat past niet echt bij mij. Als baby werd ik al 'Beertje' genoemd en dat is zo gebleven. Dat is maar beter ook. Mooie vlinder zou ik zijn." Ze lachte. "Ik zou ogenblikkelijk uit de lucht lazeren."

Daar moest Rijn toch wel om lachen. In een opwelling stak ze nu zelf haar hand uit. "Ik heet Rijn."

Beer keek haar onderzoekend aan. "Je lijkt verdacht veel op een vriendin van mij."

Rijn reageerde verbaasd. "Verdacht?"

Beer lachte. "Nou ja. Niet verdacht. Maar je lijkt wel op haar. Ik dacht zelfs even dat jij haar was." Ze fronste haar wenkbrauwen. "Maar dat kan natuurlijk niet. Ze houdt niet echt van openbare ruimtes." Toen brak haar glimlach weer door. "Ik wel. Ik hou van drukte, van vrolijke mensen om me heen. Van blijheid. En jij Rijn?"

Rijn had al spijt dat ze toch gereageerd had. Nu moest ze wel wat terugzeggen. Ze haalde haar schouders op. "Het maakt mij niet zoveel uit." Ze keek om zich heen. "Maar vandaag is het wel erg druk. Of misschien is dat wel standaard tegenwoordig. Ik ben hier al lange tijd niet meer geweest."

Beer boog naar Rijn en zei zacht: "Ik zag je zitten. Zo somber. Alsof je het leed van de wereld op je schouders droeg." Ze leunde weer achterover en zei vrolijk: "Ik ben blij dat je donkere wolk voorbij gedreven is. Zoals ik al zei, ik hou van vrolijke mensen."

Rijn wilde zich helemaal niet vrolijk voelen. Ze kon het niet helpen. De warme glimlach van Beer werkte aanstekelijk. De zware somberheid van daarnet was als sneeuw voor de zon verdwenen. Rijn glimlachte zelfs. Toen herinnerde ze zich opeens hoe ze in 'De Bok' terecht gekomen was. Ze dacht aan Rob. Het schuldgevoel kwam weer boven. Moest ze daar iets mee doen? Ze wilde eigenlijk ook niet weg van degene die haar zich beter had doen voelen. Ze aarzelde. "Zeg Beer, ik denk dat ik maar weer eens ga." Ze glimlachte schaapachtig. "Ik heb

nog wat goed te maken met iemand.”

Beer keek haar vragend aan. Toen Rijn verder niets zei knikte Beer. “Misschien tot ziens dan. Ik vond het leuk om kennis met je te maken.” Rijn aarzelde. Tot haar verbazing moest ze bekennen dat ze de kennismaking ook fijn had gevonden. Ze stond op. “Ik ook. Tot kijk.”

Rob zuchtte. Het was de laatste tijd moeilijk met Rijn. Ze dronk teveel. Ze had nergens meer fut voor. Ze kwam laat uit bed. En als ze op was, dan was ze meestal erg prikkelbaar. Sinds ze haar baan had opgezegd, was ze vrijwel alleen nog thuis. Ook deed ze geen moeite om ander werk te vinden of om een uitkering aan te vragen.

Rob vond het niet erg om financieel voor hen beiden te zorgen. Toen hij zag hoe slecht het met Rijn ging had hij het meteen aangeboden. Oorspronkelijk had hij er naar uitgekeken dat Rijn weer bij hem zou wonen. Hij had verwacht dat ze met zijn hulp weer snel de oude zou worden. Hij had er niet meer naast kunnen zitten. Het leek zelfs steeds erger te worden met Rijn. Maar misschien lag dat ook aan zijn eigen teleurstelling. Aan zijn eigen verwachting die niet uitgekomen was.

Rob vond het moeilijk. Zoals Rijn nu was brak haar constante aanwezigheid hem op. Het kostte hem steeds meer moeite om rustig en begripvol te blijven. Gelukkig kon hij nu even afstand nemen. Dat zou goed zijn voor allebei.

Rob ritste zijn koffer dicht. Morgen alleen nog zijn toiletta's erin en dan kon hij gaan.

Hij had Rijn nog niet kunnen vertellen dat hij een paar weken weg zou zijn. Hij wist ook niet zeker hoe ze zou reageren. Als hij eerlijk tegen zichzelf was dan moest hij wel bekennen dat hij het moment bewust uitgesteld had. Hij was eigenlijk een beetje bang voor haar mogelijke reactie. Óf ze was blij om even alleen te zijn, óf ze zou ook dit weer aangrijpen om ruzie te maken. Rob haalde zijn schouders op. Hij zou het straks wel merken. Hij kon het nu niet verder uitstellen.

Rijn deed de deur open en ging naar binnen. Daar zag ze Rob naast een koffer staan. Wat was hier aan de hand? Even dacht ze dat Rob haar ging verlaten. Al snel beseftte ze dat dat onzin was. Het was zijn huis. Dan zou hij haar nog eerder wegsturen. Boos keek ze hem aan. “Ga je weg?”

Rob voelde zich zichtbaar erg ongemakkelijk. Hij tikte met zijn rechtervoet op de grond zonder het zich bewust te zijn. Rob haalde

diep adem en knikte. "Ik ga een paar weken naar een oude vriend van me. Ik vertrek morgen." Hij kwam wat dichterbij staan. "Ik vermoed dat ik een seriemoordenaar ontdekt heb. Althans, ik heb een aantal gevallen ontdekt met soortgelijke kenmerken. Misdrijven in Polen, Duitsland en Nederland met lange tijd ertussen. Ik vermoed dat er meer gevallen zijn, die nog niet zijn gevonden. Mijn vriend Werner kan mij helpen om het een en ander uit te zoeken."

Hij keek naar Rijn.

Rijn voelde haar boosheid groeien. "Dus je laat me zomaar alleen?" Ze was nog wel thuis gekomen om het goed te maken en nu flikte Rob haar dit?

"En wanneer was je van plan om me dat te vertellen?" Rijn wist dat ze onredelijk was. Ze had geen zeggenschap over Rob's leven. Toch kon ze het niet laten om door te gaan. "Of had ik er morgenochtend achter moeten komen, dat je weg was?"

Rijn voelde zich verschrikkelijk in de steek gelaten. "Het interesseert je ook echt geen zak hoe het met me gaat, hè? En waar moet ik dan van leven? Heb je daar aan gedacht?"

Rob incasseerde alle nare opmerkingen. Hij had eigenlijk wel verwacht dat Rijn niet goed zou reageren. Hij voelde zich gekwetst door wat Rijn tegen hem zei maar hij deed zijn best om rustig te blijven. "Ik heb geld naar je rekening overgemaakt. Dat moet ruim voldoende zijn om de weken door te komen." Rob haalde adem. "En natuurlijk had ik je dat verteld. Eigenlijk had ik het je vanavond willen zeggen." Rob keek naar beneden terwijl hij de waarheid enigszins aanpaste. "Het is ook allemaal best snel gegaan. Gisteren heb ik contact gehad met die oude vriend en vanochtend heb ik pas de beslissing genomen om te gaan."

Rob pakte Rijn's hand. "Het is ook wel goed, denk ik, om even niet op elkaars lip te zitten."

Rijn rukte haar hand weg. "Oh, denk je dat? Ik denk dat je mij gewoon zat bent." Ze voelde de behoefte om Rob ook pijn te doen. "Vroeger gaf je nog om me, maar dat is allang niet meer hè?"

Boos beende ze naar haar slaapkamer. Met een klap sloeg ze de deur achter zich dicht en liet zich op bed vallen. Daar begon ze keihard te huilen. Ze hilde zo hard om haar verdriet een uitlaat te geven, maar ook omdat ze wist dat Rob het zou horen. Hij moest maar eens delen in haar pijn.

Rob ging zitten en zuchtte. Toch weer ruzie, dacht hij. Plotseling

voelde hij zich ontzettend moe. Hij begon te twijfelen of hij Rijn wel alleen kon laten. Hij hoorde haar door de dichte deur onbedaarlijk snikken. Hij schudde zijn hoofd. Hij wist dat dit het moment was om te gaan. Zijn vriend had het meestal heel druk en had nu een paar weken om hem te helpen. Bovendien was hij bang dat het anders echt mis zou gaan. Dat het met Rijn tot een uitbarsting zou komen met onherstelbare gevolgen, als hij er nu niet even tussenuit ging. Rob ging zitten. Wat verlangde hij naar vroeger. Met weemoed dacht hij aan gelukkiger tijden met Rijn. De eerste keer dat ze bij hem woonde.

Werner had de logeerkamer klaar gemaakt. Hij vond het ontzettend leuk om Reinhard weer te ontmoeten. Het was al heel wat jaren geleden dat ze veel met elkaar omgingen. Ze hadden best een hechte band gehad voor een tijd. Daarna hadden ze elkaar eerst nog af en toe telefonisch gesproken. Uiteindelijk waren er alleen de jaarlijkse verjaardags- en kerstkaarten geweest. Werner vroeg zich af wat Reinhard ertoe bracht om naar hem toe te komen. Werner corrigeerde zichzelf. Wat Rob ertoe gebracht had. Tegenwoordig heette hij geen Reinhard meer.

3 Twee

Rijn werd met tegenzin wakker. Ze was nog zo ontzettend moe. Het liefst had ze zich nog een keer omgedraaid om weer te gaan slapen. Helaas ging dat niet. Ze moest ontzettend nodig plassen. Die drang dreef haar het bed uit. Met haar ogen dicht zat ze op de koude wc-bril en herinnerde zich het gesprek van gisteren. Zou Rob al weg zijn? Sombor staaarde ze naar de muur tegenover haar. Waarschijnlijk wel. Ze wist niet hoe laat het was. Maar toen ze uit bed kwam was het al volop licht. Stiekem hoopte ze dat Rob toch niet vertrokken was. Ze stond op en trok door. Zou ze gaan douchen? Ze schudde haar hoofd. Voor nu was tandenpoetsen wel voldoende. Niet alleen voldoende maar noodzakelijk, bedacht ze. Haar gezicht vertrok. Ze had een vieze smaak in haar mond.

Even later kwam ze in de woonkamer. Hoopvol keek ze rond maar er was niemand. Er lag alleen een briefje van Rob op tafel. Vluchtig las ze het. Buiten de overbodige melding dat hij vertrokken was, stonden er adresgegevens in. Rijn lachte als een boer met kiespijn. Alsof zij contact met hem op zou gaan nemen. Ze werd boos. Hij was weggegaan. Zij had hem niet nodig. Ze verfrommelde het papiertje en gooide het in de prullenbak. Rijn vertelde zichzelf dat ze nu eindelijk de vrijheid had om te doen wat ze wilde. Ze liep naar de koelkast. Er lag geen bier meer koud. Bij een nadere inspectie bleek de krat gevuld met alleen maar lege flesjes. Rijn baalde. Net nu ze even iets te drinken nodig had. Ook in de drankkast stond niets meer.

Ze keek op de klok. Mooie tijd om naar 'De Bok' te gaan en misschien ook iets te eten.

Beer keek naar de uitsmijter die net gebracht was. Het water liep haar in de mond. Snel haalde ze mes en vork uit het servet, waar ze in gerold waren. Terwijl ze de eerste hap naar haar mond bracht, ging de deur open. Rijn kwam binnen. Ze zag Beer en liep naar haar tafeltje. Eindelijk iemand die gewoon vriendelijk tegen haar was. Ze stond stil met haar handen op de leuning van de stoel tegenover Beer. "Dag Beer."

Beer had al gehoopt om Rijn weer te zien. Ze slikte snel haar hap door. "Goeiemorgen Rijn. Ga zitten."

Rijn keek op haar horloge. "Ja. Het is nog net morgen." Ze wees op de

uitsmijter van Beer. "Ziet er goed uit. Wil ik ook wel." Ze draaide zich om in de richting van de bar. "Voor mij ook graag een uitsmijter." Ze haalde even adem en zei toen zo terloops mogelijk: "En doe ook maar een biertje."

De jongen achter de bar knikte dat hij het begrepen had.

Rijn wees naar de stoel voor haar. "Is het goed als ik hier kom zitten?" Beer had net weer een hap genomen. Ze knikte en probeerde met volle mond wat terug te zeggen. Het was niet helemaal verstaanbaar. Rijn vermoedde dat ze 'natuurlijk' had willen zeggen. Ze ging tegenover Beer zitten en keek haar aan.

Beer wees met haar mes naar Rijn. "En? Is het nog gelukt? Met goed maken, bedoel ik." Ze zag dat Rijn haar niet begreep. "Je moest gisteren weg om het goed te maken met iemand?"

Rijn lachte toen ze het zich herinnerde, maar meteen betrok haar gezicht weer. Ze schudde haar hoofd. "Nee. Maar laten we het daar maar niet over hebben. Goed?"

Beer haalde haar schouders op. "Natuurlijk."

De uitsmijter voor Rijn werd gebracht en even werd er niet meer gesproken. Beer had als eerste haar eten op. Ze legde haar bestek neer en leunde tevreden achterover. "Zo. Dat was lekker."

Ze keek Rijn aan. "Toen je bestelde vond ik het best wel vroeg." Ze wees op het lege glas bij Rijn. "Maar nu lust ik er eigenlijk ook wel eentje. Jij ook nog?"

Rijn knikte. Terwijl Beer twee biertjes bestelde nam Rijn de laatste happen van haar uitsmijter.

"Beer? Die vriendin van jou. Woont zij ook in de buurt?"

Beer keek op. "Waarom denk je dat?"

Rijn legde uit. "Omdat je gisteren zei dat je even dacht dat ik haar was."

Beer knikte. "We wonen samen tijdelijk in een goedkoop hotelletje hier vlakbij. Eigenlijk is het meer een 'Bed en breakfast'. Haar ogen werden groot. "Misschien is het wel leuk als jullie elkaar ontmoeten. Heb je plannen voor vandaag?"

Rijn schudde haar hoofd. "Niet echt." Ze keek bezorgd. "Maar.. ze heeft toch niet.. iets? Omdat je zei dat ze niet van openbare ruimtes houdt?" Ze verontschuldigde zich snel. "Niet dat ik iets heb tegen mensen met een beperking, maar op het moment heb ik even genoeg aan mijn eigen ellende." Ze voelde zich meteen ongemakkelijk. Dat was er ook niet echt goed uitgekomen.

Beer lachte. “Nee. Ze heeft wel problemen, maar op een heel ander vlak.”

Beer keek om zich heen en leunde wat dichterbij Rijn. “Ze is op de vlucht voor haar ex. Ze heeft hem leren kennen op haar werk. Een van de Poolse tijdelijke krachten die ze bij dat bedrijf regelmatig inhuurden. Ze was op slag verliefd en is met hem naar Polen gegaan. Daar begon de ellende. Hij werd agressief als hij gedronken had.”

Rijn was geschrokken. “Sloeg hij haar?”

Beer knikte. “Ja. Hard en vaak. Maar het was ook psychologisch misbruik. Hij kleindeerde haar constant. Vertelde haar dat ze een waardeloze slet was. Dat ze dankbaar mocht zijn dat er iemand was die het met haar uit kon houden. Als ze iets fout deed in zijn ogen dan kreeg ze klappen. Als ze durfde om wat terug te zeggen dan kreeg ze meer klappen. Ze mocht met niemand omgaan. Haar eigen familie mocht ze zelfs niet bellen. Hij heeft gedreigd dat hij haar af zou maken als ze iemand iets zou vertellen. Ze was bang om bij hem weg te gaan. Hij heeft haar laten weten, dat hij haar altijd zou vinden als ze hem ooit zou verlaten.”

Rijn haalde diep adem. “Maar uiteindelijk durfde ze het toch en is ze ontsnapt?”

Beer haalde haar schouders op. “Ze is bij hem weg. Maar ze is altijd bang. Ze is nog steeds op de vlucht.”

Rijn nam een slok van haar bier. “En jij? Hoe heb jij haar ontmoet?”

Beer staaarde voor zich uit. “Bij kennissen van kennissen. Ik was met vrienden meegekomen en daar was ze. Ze zag er toen nog heel anders uit. Veel langer haar en hoogblond. Zwarte mascara en dieprode lippenstift. Het viel me op hoe bang ze was. Ze kon blijkbaar niet ontspannen in het gezelschap. Ze was vooral heel angstig. Constant om zich heen aan het kijken.”

Beer zuchtte. “Ik ben naar haar toegegaan en ben met haar gaan praten. Wonderbaarlijk genoeg leek ze mij te vertrouwen. Ik hoorde haar verhaal en het raakte me. Dus heb ik aangeboden om haar te helpen. Financieel wordt ze nu geholpen door een of andere organisatie. Die organisatie is opgezet door iemand die ooit in eenzelfde situatie had gezeten. Zij is er goed uitgekomen en wijdt nu haar leven aan het helpen van soortgelijke slachtoffers. Vrouwen die aan huiselijk geweld willen ontsnappen. Maar dat is ook de enige hulp die ze krijgt. Voor de rest kan ze alleen op zichzelf vertrouwen.” Beer corrigeerde zichzelf. “Wij kunnen alleen op onszelf vertrouwen.”